

Da jeg altsaa i alt væsentligt kan tiltræde Lovforslaget, og da jeg har forstaaet, at det skal i Udvalg, skal jeg afholde mig fra at komme ind paa Enkeltheder. I de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, gøres der paa en særdeles klar og fyldestgørende Maade Rede for, hvad de enkelte Ændringer indeholder, og hvilken Indflydelse de vil faa, og jeg kan henholde mig dertil. En lille Bemærkning maa jeg maaske gøre i Anledning af den ærede foregaaende Talers Udtalelser angaaende Bestemmelsen om, at saakaldte danske Jurister kan blive udnævnt til Politimestre, hvad jeg i Modsætning til det ærede Medlem ikke nærer nogen Betænkelighed ved. Jeg mener, at det Skel, der er mellem danske og latinske Jurister, ikke bør opretholdes, og helst saa jeg, at man helt kom bort fra den dansk-juridiske Eksamen, hvad man forhaabentlig ogsaa gør en Gang; men foreløbig synes jeg, der her er Tale om et Retfærdighedskrav fra de danske Juristers Side, som man godt kan opfylde, naar de kræver ikke helt at udelukkes fra saadanne Embeder. Jeg nærer altsaa ingen Betænkeligheder ved at slutte mig til dette Forslag.

Herudover skal jeg, som sagt, afholde mig fra at komme ind paa Enkeltheder og skal kun anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme i dette høje Ting.

Alfred Christensen: Ogsaa jeg skal afholde mig fra en indgaaende Drøftelse af dette Lovforslag, som allerede inden Fremsættelsen har været drøftet i Retsplejeudvalget mellem Justitsministeren og Udvalgets Medlemmer, men jeg bliver dog nødt til ganske kort at omtale enkelte Punkter, som ogsaa har været dragne frem af tidligere Talere. Forinden jeg gør det, maa jeg gøre en Bemærkning om et Spørgsmaal, som slet ikke er omtalt i Lovforslaget; dog maa man ikke forstaa dette saaledes, at jeg vil vidtløftiggøre Forhandlingerne eller vidtløftiggøre Lovforslaget med Udvidelser.

I et af de sidste Numre af „Ugeskrift for Retsvæsen“ fandtes en Afhandling af Højesteretssagfører Bache, som omtalte Paaankningsreglerne, altsaa Appelreglerne, og hvorledes Retsplejelovens §§ 398 og 437 kræver en udførlig Appelstævning, idet man i disse Paragraffer forlanger, at Appelstævningen skal indeholde en fuldstændig og tydelig Angivelse af Ankegrundene. Ved at læse denne Artikel og tænke over den Praksis, man selv gennem mange Aar har fulgt, ser jeg, at Højesteretssagfører Baches Anker

har meget paa sig. Det vil ofte være ganske umuligt at affatte en Appelstævning, som tidt skal tages, uden at man kender alle Sagens Dokumenter, blot paa Grundlag af en afsagt Underrettsdom, saa udførlig, som det forlanges, og man bliver da afskaaret fra at anføre alt det for Appelretten, som man ikke har anført i Appelstævningen. Jeg vil ikke selv stille Forslag i den Henseende, men jeg henstiller til den højtærede Justitsminister at tale om det nævnte Punkt med de Mænd, som specielt har dette under sig. Det var let at tilvejebringe en Formulering, hvorved vi kom ud derover og hen under noget af det samme, som vi bruger nu. Det er en Kunst at affatte en Appelstævning i saa vide Udtryk, at intet, som senere maatte komme frem under Sagen, er udelukket fra at tages op til Drøftelse og Forhandling for Overretten, det kalder jeg Idealet af en Appelstævning; at man i Forvejen, inden man kender Sagen, skal tydelig angive Ankegrundene, er langt fra Idealet.

Der er talt meget om Politimestrene og om, hvorvidt de danske Jurister skulde kunne være Politimestre. Jeg ser ikke, hvorfor de ikke skulde kunne være det; jeg kender danske Jurister, som er meget dygtigere end mange af os andre og fuldkommen kvalificerede til disse Stillinger. Men der er et Punkt i § 3, som ikke er blevet omtalt, nemlig dette, at Betingelsen for at blive beskikket til Politimester er, at de paagældende er fuldmyndige, uberygtede og vederhæftige Mænd. Naar vi mødes paa Mandag, skal vi tale om Kvindernes Adgang til Embeder, og lad mig sige med det samme, at jeg gaar ud fra, at hvis vi vedtager Lovforslaget om Kvindernes undskrænkede Adgang til alle Embeder undtagen netop militære Embeder som Kommandersergent, kommanderende General o. s. v., vil vi dermed, hvis vi vedtager dette Lovforslag med Udtrykket „Mænd“, alligevel have tilladt ogsaa Kvinder at blive Politimestre, hvad jeg meget kan billige. Vi har i forskellige Købstæder kvindelige Politibetjente, og naar en Kvinde kan være Politibetjent trods sin paastaede kvindelige Svaghed, maa hun vel ogsaa i Kraft af den kvindelige Intelligens og øvrige Kvalifikationer være i Stand til at beklæde Politimesterembedet.

Bestemmelsen i Lovforslagets § 6 om Afhøring af Vidner, der hører til en anden Retskreds, ved et Tingsted indenfor samme By er et udmærket Fremskridt, som kun kan hilses med Glæde. Alt, hvad vi kan gøre for at simplificere Retsforhandlingerne og Vidnesbyrds Indhentning og for faa at